

Arrest

nr. 91 797 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X, alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. G. (...), verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van Tsjetsjeense origine te zijn. U verklaart in uw land van herkomst volgende problemen te hebben gekend.

Uw twee broers, B. (...) en M. G. (...), zijn in de jaren 2000 gesneuveld tijdens hun gevecht voor een onafhankelijk Tsjetsjenië. Tot april 2000 nam u deel aan de tweede Tsjetsjeense oorlog. U was getuige van de dood van uw broer B. (...). Uw broer M. G. (...) is samen met zijn bevelhebber K. G. (...), een achterneef van uw vader en tevens uw bevelhebber tijdens de tweede Tsjetsjeense oorlog, gedood. Sinds 2000 heeft u de naam van uw neef 'M. D. (...)' aangenomen omdat u gezocht werd.

In 2004 werd de bus waarin u zat bij een controlepost in Samiyurt gecontroleerd. Het paspoort op naam van uw neef werd er gecontroleerd en u werd meegenomen naar Atchoi-Martan. U werd ervan beschuldigd hen de dag voordien te hebben beschoten. Na drie dagen vastgehouden te zijn geweest, werd u vrijgekocht.

Op 5 augustus 2005 diende u een asielaanvraag in in Polen onder de valse naam 'M. D. (...)'. Op 27 februari 2006 werd u er erkend als vluchteling. Eind december 2007 keerde u voor een viertal maanden terug naar Tsjetsjenië om er voor uw zieke moeder te zorgen. Via een tussenpersoon vroeg u er een paspoort op uw eigen naam aan. Dit werd u geweigerd omdat u gezocht werd. De volgende dag vielen Russische militairen en Kadyrovtsi de woning die u verhuurde, binnen en vroegen er naar u. Hierna vertrok u naar Zweden waar u een asielaanvraag indiende op 5 mei 2008 onder uw eigen naam. Uw asielaanvraag werd er geweigerd. Eind juni 2010 verliet u Zweden en keerde u opnieuw terug naar Tsjetsjenië omdat u het beu was om telkens heen en weer te rijden en omdat u wilde wonen op de plaats u was geboren. U verbleef er in Grozny. U werkte er als taxichauffeur onder uw valse naam 'M. D. (...)'.

Op 12 september 2011 vervoerde u mensen in uw taxi. U stopte bij een controlepost om zich er te laten registreren. Er ontstond een schietpartij tussen de militairen en de twee passagiers die u vervoerde en vermoedelijk rebellen waren. U vluchtte naar uw kennis, Ladi.

Op 26 september 2011 verliet u Tsjetsjenië en via Oekraïne bent u naar België gereisd. Op 1 december 2011 diende u in België een asielaanvraag in.

Indien u naar uw herkomstland zou terugkeren en de Russische autoriteiten uw ware identiteit achterhalen, vreest u te worden vermoord.

U kan niet naar Polen terugkeren omdat u bang bent er aangehouden te worden door Kadyrovtsi die zich in Polen bevinden. U heeft geen enkele instantie in Polen gecontacteerd in verband met deze vrees.

Zaindi, de achterneef van uw vader, Khasan Gilayev en zijn vrouw Rosa, een achternicht van uw vader, hebben eveneens in België een asielaanvraag ingediend. U verklaart zelf dat jullie allemaal jullie eigen problemen hebben.

U bent in het bezit van volgende documenten: een identiteitskaart op naam van 'Muslim Dzabrailov, een arbeidscontract dd.25.07.2010 en 4 attesten betreffende een medische keuring.

B. Motivering

Er moet worden benadrukt dat u op 27 februari 2006 door Polen als vluchteling werd erkend. Als dusdanig biedt Polen de nodige waarborgen waaronder het verbod op refoulement naar het land waar u aan vervolging of ernstige schade zou worden blootgesteld, in casu de Russische Federatie.

Nu kan worden aangenomen dat u in Polen effectieve bescherming geniet ten aanzien van uw land van herkomst, kan u geen belang doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om de Russische Federatie te verlaten opnieuw te laten onderzoeken.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat de bescherming die door Polen wordt verleend, heeft opgehouden te bestaan, of om overtuigende elementen aan te reiken waaruit blijkt dat deze bescherming ontoereikend zou zijn, of om aannemelijk te maken dat u ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming.

Zoals blijkt uit wat volgt, toont u zulks op grond van het geheel van de elementen in het administratief dossier niet aan.

Er dient immers te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u naar aanleiding van de door u aangehaalde problematiek niet op de bescherming van de Poolse autoriteiten zou kunnen rekenen. U verklaart dat u na uw erkenning als vluchteling in Polen twee keren voor langere

periode bent teruggekeerd naar Tsjetsjenië (CGVS, p. 7 & 8). U verklaart dat u niet naar Polen kunt terugkeren omdat u vreest dat Kadyrovtsi in Polen u er zouden kunnen aanhouden (CGVS, p. 25). Daarenboven stelt u dat u in 2005 of 2006 te weten bent gekomen dat Poolse autoriteiten iemand die gezocht wordt door Kadyrovtsi, kunnen uitwijzen naar de Russische Federatie. Echter, deze door u verklaarde vrees jegens Polen heeft u niet aannemelijk kunnen maken. U brengt immers geen concrete elementen aan waardoor uw vrees voor de Kadyrovtsi in Polen dan ook louter een blote bewering betreft. Vooreerst moet vastgesteld worden dat u tot eind december 2007 in Polen bent gebleven (CGVS, p. 7). Indien u toen werkelijk vreesde te worden vermoord indien de autoriteiten van uw herkomstland u op het spoor zouden komen en uw ware identiteit zouden achterhalen (CGVS, p. 19 & 24), is het uiterst merkwaardig dat u nog tot eind 2007 in Polen verbleven heeft. Uw verklaring volgens dewelke u niet naar een ander land kon vertrekken omdat u er niemand kende (CGVS, p. 25), weegt geenszins op tegen de door u verklaarde ernst van uw vrees. Bijgevolg wordt de aannemelijkheid van de door u verklaarde vrees om door Kadyrovtsi te worden meegenomen in Polen door toedoen van Poolse autoriteiten, ernstig ondermijnd. U maakt bovendien geenszins aannemelijk dat uw rechten in Polen, een land dat lid is van de Europese Unie, niet gevrijwaard zijn, nu Polen, net zoals België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat bescherming door de politie en de gerechtelijke instanties in Polen wel degelijk beschikbaar is voor asielzoekers en vluchtelingen. Verder blijkt uit deze informatie ook dat men zich in het geval van klachten over het werk van politie en andere overheidsinstellingen kan wenden tot de openbare aanklager of het Bureau van de "Human Rights Defender". Ook blijkt uit deze informatie dat de gecontacteerde organisaties (UNHCR, The Halina Niec Legal Aid Center) geen informatie hebben over ontvoeringen of pogingen tot ontvoering van Tsjetsjenen in Polen. U maakt aldus met uw loutere beweringen niet aannemelijk dat de Poolse autoriteiten geen bescherming zouden bieden aan personen aan wie door dezelfde autoriteiten een beschermingsstatus werd verleend. Gezien bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Polen geen beroep zou kunnen doen op de nodige hulp of bescherming vanwege de autoriteiten bij eventuele problemen met Kadyrovtsi.

Wat betreft uw verklaring dat u in Polen uw ware identiteit niet bekend wilde maken, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat 'A. G. (...)' uw echte naam is en dat 'M. D. (...)', de naam waarmee u in Polen bent erkend als vluchteling, een valse naam is. U legt namelijk geen enkel document neer dat uw verklaring betreffende uw identiteit kan aantonen. Zo stelt u bijvoorbeeld geen diploma te kunnen neerleggen omdat u deze zelf in 1999 heeft vernietigd uit angst om eventueel problemen te kunnen krijgen met Russische militairen aangezien er stempels van de niet erkende republiek Ichkeria opstonden (CGVS, p. 14). Deze verklaring is echter niet aannemelijk. Het is zeer bevreemdend dat een stempel die op menige documenten uit die periode staat, ernstige problemen zou kunnen veroorzaken. Het is bovendien weinig aannemelijk dat u 18 jaren, met name tot 1999, louter uw naam 'A. G. (...)' heeft gebruikt, doch van deze periode geen enkel document kunt voorleggen. Wat uw verklaring betreft volgens dewelke u in 2008 een tijdelijke identiteitskaart op uw naam heeft verkregen in afwachting van uw intern paspoort (CGVS, p. 9 & 23), maar dat dit document bij uw asielaanvraag in Zweden bij de instanties is achtergebleven, dient het volgende te worden opgemerkt. Het is namelijk weinig geloofwaardig dat u, die reeds sinds 2000 onder een valse naam leefde uit vrees voor uw leven omdat u sinds 1999 wordt gezocht (CGVS, p. 10 & 11), via een tussenpersoon in 2008 diezelfde door u gevreesde instanties contacteert om een intern paspoort op uw eigen naam te verkrijgen (CGVS, p. 13).

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De identiteitskaart op naam van 'M. D. (...)' met uw foto bevat identiteitsgegevens, doch het bevat geen informatie waaruit blijkt dat u daadwerkelijk A. G. (...) heet, en niet M. D. (...). Het arbeidscontract dd.25.07.2010 bevat informatie over het akkoord betreffende de taken, het loon en de duur van het werk dat is gesloten tussen een zelfstandige, Poplov genaamd, en M. D. (...). Echter, het kan geenszins aantonen dat M. D. (...) niet uw echte naam is. Ook wat betreft de 4 attesten betreffende een medische keuring moet worden opgemerkt dat ze geenszins de door u verklaarde identiteit kunnen aantonen. Ze bevatten enkel informatie over een medische keuringen die M. D. (...) heeft gehad.

Onverminderd voorgaande, kan tot slot gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezien uw erkenning als vluchteling niet mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. Wat de identiteit van verzoeker betreft stelt de Raad vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn asielaanvraag in België verklaard heeft dat zijn werkelijke identiteit G. A. is terwijl hij onder de identiteit D. M. in Polen als vluchteling erkend is.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze identiteit niet bewijst en door een loutere verklaring zijn vroeger verklaarde identiteit niet kan wijzigen. Wat de voorlopige identiteitskaart betreft die deze identiteit zou kunnen bewijzen en die verzoeker teruggevraagd heeft aan de Zweedse autoriteiten betreft stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het gehoor en in zijn verzoekschrift zelf stelt dat de formaliteiten niet persoonlijk maar via derden uitgevoerd werden en dat dit eventuele document derhalve geen waarborg biedt inzake authenticiteit. Ook het volgens verzoeker valse binnenlands paspoort bewam hij onregelmatig via derden (gehoor, p. 11). Daarenboven verklaarde verzoeker tijdens het gehoor dat hij weliswaar een binnenlands paspoort op zijn eigen naam via derden gevraagd heeft, dat dit geweigerd werd en dat hij buiten zijn geboorteakte geen enkel document gehad heeft op zijn eigen naam (gehoor, p. 12-14). In antwoord op de vraag of verzoeker een document heeft over zijn echte identiteit stelt verzoeker tijdens het gehoor: *"nee, ik heb enkel mijn geboorteakte gehad op mijn echte naam maar die bleef bij de militairen."* Voorheen vermelde verzoeker geen voorlopige identiteitskaart.

2.3. De Raad stelt vast dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker in Polen door de partijen niet betwist wordt.

De verzoekende partij stelt dat het administratief dossier geen informatie bevat dat verzoeker nog steeds over het vluchtelingenstatuut beschikt en bijgevolg een effectieve bescherming van de Poolse overheden zou beschikken. Er bestaat thans geen enkele zekerheid betreffende het feit dat verzoeker in geval van terugkeer naar Polen niet rechtstreeks naar Tsjetsjenië teruggezonden zou worden.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een brief bevat van de Poolse overheden, waarin gesteld wordt dat het terugnameverzoek in het kader van (de Dublin) Verordening 343/2003 niet kan aanvaard worden daar het geen betrekking heeft op erkende vluchtelingen en dat men zich voor de toelating tot het Poolse grondgebied van een erkend vluchteling moet richten tot een andere dienst, waarvan de contactgegevens in de brief vermeld worden. Daarenboven wordt erop gewezen dat de verzoekende partij een vluchtelingenreisdocument bewam geldig tot 22 februari 2012 en een verblijfsvergunning geldig tot 1 maart 2013. Redelijkerwijze kan hieruit afgeleid worden dat verzoeker die als vluchteling erkend werd in Polen er nog steeds over het statuut van vluchteling beschikt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij vanuit Polen in geval van terugkeer rechtstreeks naar Tsjetsjenië teruggezonden zou worden.

2.4. Wanneer een asielzoeker op grond van het Vluchtelingenverdrag in een andere Staat als vluchteling werd erkend, heeft deze erkenning een weerslag in België omdat zij voor de Belgische overheid verplichtingen doet ontstaan die voortvloeien uit artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag dat het volgende bepaalt: *"Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging."*

De erkenning als vluchteling in een andere Staat impliceert bovendien dat zijn vrees voor vervolging werd onderzocht ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en blijft geldig tenzij wordt aangetoond dat de asielzoeker zijn erkenning op frauduleuze wijze heeft verkregen of dat hij niet langer de vluchtelingenstatus geniet.

Bijgevolg heeft deze asielzoeker in beginsel geen rechtstreeks belang om de gegrondheid van zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken aangezien de status van vluchteling reeds werd erkend.

Het is echter mogelijk dat de asielzoeker een vrees voor vervolging koestert in het land waar hij als vluchteling werd erkend. In dat geval dient zijn asielaanvraag te worden onderzocht naar analogie met de situatie van een staatloze waarbij het land waar hij als vluchteling werd erkend dient te worden aangezien als het land van zijn vroegere gewone verblijfplaats.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Polen als vluchteling werd erkend. Het blijkt niet dat hij de vluchtelingenstatus aldaar op frauduleuze wijze heeft verkregen, noch dat de aldus geboden bescherming heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg heeft verzoeker er geen rechtstreeks belang bij dat zijn asielaanvraag in België nogmaals zou worden beoordeeld in functie van het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Rusland).

2.5. Met betrekking tot de situatie van Tsjetsjenen in Polen legt de verzoekende partij een aantal documenten neer. De verzoekende partij stelt dat deze documenten de aanwezigheid van agenten van de FSB of Tsjetsjeense actieve integristen en getuigenissen inhouden van Tsjetsjenen die in Polen problemen hebben ondervonden. De verzoekende partij stelt dat Tsjetsjenen in Polen door onbekende personen schriftelijk of telefonisch bedreigd worden en dat de Poolse overheden de aanwezigheid van de Kadyrovsty in Polen minimaliseren of ontkennen en dat er in hoofde van de Poolse overheden een gebrek aan bescherming of aan begrip bestaat. De verzoekende partij baseert zich hiervoor op het document "*Safety of Chechen asylum seekers in Poland*" (stuk 4).

De verzoekende partij wijst erop dat de informatie van de verwerende partij met betrekking tot de bescherming door de Poolse overheden dient gerelativeerd te worden daar de informatie erkent dat er tussen de Poolse politie en Tsjetsjenen steeds spanningen en animositeit bestaat.

Dit laatste vindt geen steun in het administratief dossier en is een verkeerde lezing van stuk 12 "*Polen, Bescherming van Tsjetsjeense asielzoekers en vluchtelingen in Polen*", p. 3 waar vermeld staat: "... dat er spanningen en vijandigheid zijn tussen de Poolse bevolking en Tsjetsjenen". Deze zin wordt voorafgegaan door de vermelding dat de (Poolse) Human Rights Defender de houding van overheidsadministratie en van de gerechtelijke organen ten aanzien van asielzoekers, ook personen van Tsjetsjeense origine, als positief erkent.

De Raad stelt vast dat wat de bedreiging van Tsjetsjeense asielzoekers en vluchtelingen in Polen door vertegenwoordigers van de huidige Tsjetsjeense machthebbers (Kadyrovsti) betreft UNHCR en een rechtshulpverlenende NGO stellen dat zij geen informatie hebben in dit verband. De NGO heeft geruchten opgevangen dat Kadyrovsti actief zouden zijn in Polen, maar zij hebben nooit iemand ontmoet die hierdoor persoonlijk getroffen is. UNHCR is op de hoogte van bedreigingen, maar is van mening dat politiebescherming beschikbaar is voor asielzoekers in Polen. Zij voegen er aan toe dat incidenten zoals de moord op Umar Israilov Tsjetsjeen in Oostenrijk niet uitgesloten kunnen worden.

De verzoekende partij legt een document neer over het gebrek aan huisvesting in Polen voor vluchtelingen (stuk 3 bij het verzoekschrift), maar beroept zich niet op deze problematiek. Stuk 2 handelt over de algemene asielproblematiek van Tsjetsjeense asielzoekers en de verzoekende partij toont niet aan wat de relevantie is voor zijn asielaanvraag in België.

Verzoeker verwijst naar een internetartikel in voetnoot 2 en stelt dat dit aantoont dat "*de al dan niet Tsjetsjeense vluchtelingen door de Kadyrovtsi in Polen vervolgd worden*". Dit artikel wordt niet neergelegd en het maakt dan ook geen deel uit van het administratief dossier.

Wat het document "*Safety of Chechen asylum seekers in Poland*" betreft verzamelt dit een aantal (min of meer concrete) getuigenissen, waar in één geval er een aannemelijk geachte gebrek aan bescherming door de Poolse overheden geweest zou zijn en de betrokkene als vluchteling zou erkend zijn in België ((b) The case of D.T., p. 7).

De Raad stelt vast dat het verslag wijst op de moeilijkheden om de bovenvermelde bedreigingen te onderzoeken omdat asielzoekers dikwijls vage beschuldigingen uitten of in algemene termen spraken (p. 5). Ook de geraadpleegde vertegenwoordiger van de Poolse overheid wees erop dat Tsjetsjenen een gesloten groep vormen, die niet veel meedelen en dat er slechts opgetreden kan worden en bescherming verleend indien er een klacht is (p. 6).

Uit dit rapport blijkt niet dat de Poolse overheden in het algemeen niet zouden bereid zijn bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, §2 tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt: "*Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van*

ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft."

Daarenboven zijn redelijke maatregelen inzake bescherming vereist en geen absolute bescherming.

2.6. Wat het concrete dossier betreft stelt verzoeker te vreezen voor vervolging omdat voorheen hij in Polen bekend stond onder de naam D. en dat dit profiel veel minder problematisch is dan die van G. en dat de Russische overheden thans weten dat het dezelfde persoon betreft, *"aangezien de verzoeker een paspoort aangevraagd had terwijl hij zijn dubbele identiteit aangegeven had."*

Dit vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoeker zou de aanvraag via een derde persoon verricht hebben en nergens blijkt dat deze persoon melding zou gemaakt hebben van de valse identiteit waarvan verzoeker gebruik maakte. Op p. 8 stelt vervolgt verzoeker in dit verband *"Dat er bijgevolg weinig kans bestond dat de Tsjetsjeense overheden het verband tussen hem en A. (...) G. (...) zouden maken."*

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij zelf tijdens zijn verblijf in Polen ooit verontrust of bedreigd zou zijn door vertegenwoordigers van de huidige Tsjetsjeense machthebbers of van de Russische overheden.

Daar waar verzoeker ter zitting getuigenissen van landgenoten die in België verblijven neerlegt teneinde zijn identiteit G. te bewijzen wijst de Raad erop dat getuigschriften of brieven van privépersonen geen officieel karakter hebben en geen bewijswaarde.

2.7. Verzoeker klaagt de schending aan van de artikelen 57/7bis en 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat rekening houdend met zijn erkenning als vluchteling in Polen zijn asielaanvraag geloofwaardig is en er derhalve een omkering van de bewijslast geldt.

Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken."*

De Raad wijst erop dat de erkenning als vluchteling in Polen niet inhoudt dat er reeds vervolging of ernstige schade was ten aanzien van verzoeker in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij licht dit ook niet concreet toe.

Daarenboven vermeldt artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet *"die vervolging of ernstige schade"* zodat de omkering van bewijslast slechts geldt ten aanzien van de reeds geleden vervolging, terwijl voor de overige aangehaalde elementen de normale bewijslast geldt, ten laste van de asielzoeker en meer bepaald zijn asielrelaas ten aanzien van Polen.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas ten aanzien van Polen niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar Polen een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in Polen sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst op het besluit van de commissaris-generaal: *"Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u gezien uw erkenning als vluchteling niet*

mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie, maar dat u wel naar Polen kan worden teruggeleid.“

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS